

11. Средневековые исторические источники Востока и Запада [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.vostlit.info/Texts/Dokumenty/litva.html>. – Заголовок з екрана.

12. Права, за якими судиться малоросійський народ / ред. Ю.С. Шемшученко. – К.: АТ «Книга», 1997. – 549 с.

13. Тура Н. А. Австрійській уставъ гражданскаго судопроизводства 1895 года въ сопоставлении съ нашимъ уставом / Н.А. Тура. – С.П.Б.: Типография Правительствующаго Сената, 1896. – 227 с.

Удич А.

*студент магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри
цивільного права і процесу
Бутрин-Бока Н.С.*

ПРАВОВЕ СТАНОВИЩЕ ДІТЕЙ ІНВАЛІДІВ : ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ТА ЗАКОНОДАВСТВА ЄС

Основним завданням будь якої держави, яка йде шляхом становлення громадянського суспільства, є захист свого населення від будь яких чинників як зовнішнього так і внутрішнього характеру, одним із таких чинників є соціальне забезпечення людей з обмеженими можливостями, а конкретно мова буде йти про дітей інвалідів, громадян держави, які в першу чергу потребують захисту, в силу того, що фактично нездатні ще самостійно дбати про себе в силу того, що не досягнули ще стану своєї правової дієздатності.

Пріоритетом нашої держави в зовнішній політиці, є і залишається процес інтеграції в Європейське співтовариство, а також гармонізація національного законодавства відповідно до тих норм, які гарантовані будь якому мешканцю країн – членів Європейського Союзу.

На сьогоднішній день, в Україні діють два основних законодавчих акти, які ґрунтуються на нормах Конституції, в сфері захисту дітей інвалідів, а також інвалідів з дитинства, а саме: Закон України «Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам»; Закон України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні».

Дитина – інвалід — це дитина зі стійким розладом функцій організму, спричиненим захворюванням, травмою або вродженими вадами розумового чи фізичного розвитку, що зумовлюють обмеження її нормальної життєдіяльності та необхідність додаткової соціальної допомоги і захисту [2].

Проаналізувавши чинне законодавство, можна дійти висновків, що соціальний захист полягає у наданні грошової допомоги, а також різноманітних благ, для полегшення життя для таких осіб, до прикладу це можуть бути: засоби пересування (коляски, спеціальні рухомі платформи, тощо), протезування, пристосованого для особливого життя житла, у встановленні опіки, а також спеціальних пристосувань у громадському транспорті, засобів комунікацій і зв'язку до особливостей інвалідів.

Грошова допомога виплачується у відповідності до статті 2 Закону України «Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям інвалідам». Державна соціальна допомога призначається на дітей інвалідів віком до 18 років у розмірі 70 відсотків прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність[1]. Причому варто зазначити що така допомога виплачується тільки до 18 років, далі для отримання допомоги, потрібно пройти бюрократичну процедуру з оформлення групи інвалідності.

У країнах учасницях Європейського співтовариства, існує безліч актів які регулюють дану сферу соціальних відносин, до них зокрема належать:

- Європейська конвенція про соціальне забезпечення (1972 р.);
- Декларація про права інвалідів (1975 р.);
- Всесвітня програма дій стосовно інвалідів (1982 р.);
- Європейський кодекс соціального забезпечення (1990 р.),
- Стандартні правила забезпечення рівних можливостей для інвалідів (1993 р.);
- Європейська соціальна хартія (переглянута) (1996 р.);
- Конвенція ООН про права інвалідів (2006 р.) та ін.

Багато уваги правам інвалідів приділяє Організація Об'єднаних націй. Ще у «Загальній декларації прав людини», яка була прийнята і проголошена в резолюції Генеральної Асамблеї від 10 грудня 1948 р., регламентується, що кожна людина має право на такий життєвий рівень, включаючи їжу, одяг, житло, медичний догляд та необхідне соціальне обслуговування, який є необхідним для підтримання здоров'я і добробуту її самої та її сім'ї, і право на забезпечення в разі хвороби, інвалідності, старості чи іншого випадку втрати засобів існування через незалежні від неї обставини [4, с. 43].

Тут варто підкреслити, що Україна ратифікувавши «Європейську соціальну хартію» у 2006 р., тим самим взяла на себе зобов'язання втілити всі її положення у життя суспільства. Крім того, Законом України від 06 березня 2003 р. була ратифікована «Конвенція про професійну реабілітацію та зайнятість інвалідів №159», а 13 грудня 2006 р. ООН була прийнята «Конвенція про права інвалідів», що була ратифікована Україною 16.12.2009 р. і набрала чинності для нашої країни з 06.03.2010 р. [4, с. 43].

Ключовим в даній сфері відносин для Європейських держав є Європейський кодекс соціального забезпечення (переглянутий) від 1990р. Даний кодекс – є загальним регулятором відносин в сфері соціального забезпечення для Договірних сторін, однак кожна держава, яка ратифікувала даний кодекс, по різному здійснює регуляцію відносин для своїх громадян. До прикладу в Німеччині дітям інвалідам, грошова допомога виплачується до 27 років, а у Франції до 21 року, згідно нашого законодавства як було сказано вище до 18 років. Це підтверджує п. 9, ст.60.

9. Законодавство кожної Договірної Сторони визначає умови, за яких періодичні виплати, встановлені у пунктах 1 - 3 цієї статті, переглядаються, тимчасово припиняються або скасовуються з огляду на зміни, що можуть бути спричинені недієздатністю [3].

Кодекс визначає що допомога здійснюється у такий спосіб, згідно п.4, ст.60 :

- а) грошове утримання на навчання або влаштування; або

b) спеціальні заходи для підтримання розвитку в школі або на роботі чи додаткові гранти [3].

Отже, підсумовуючи усе вище сказане, можна дійти наступних висновків, що соціальний захист населення, а конкретно дітей інвалідів, є і був важливим напрямком будь якої держави, для побудови громадянського суспільства. Як показують численні нормативно правові акти Європи, так і України, про дітей інвалідів не забувають, та намагаються створити для такої групи населення максимально комфортні умови для життя на одному рівні з іншими громадянами держави, чого і добивались з прийняттям Європейської Конвенції з Прав Людини. Інше питання про виконання даних законодавчих актів, на територіях держав, які їх ратифікували, однак це вже питання іншого характеру, і не цієї доповіді.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2109-14>

2. Закон України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2109-14>

3. Європейський кодекс соціального забезпечення (переглянутий) Рада Європи; Кодекс, Міжнародний документ, Класифікація від 06.11.1990 №ETS N 139 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_651/page2

4. Кулієва Л.Т. Пріоритетні напрямки сучасної державної політики у сфері соціального захисту інвалідів / Л.Т. Кулієва // Актуальні проблеми державного управління. – 2014 – №2(58) – С. 42-46.

Фанга Н.

*студентка магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри
цивільного права і процесу ТНЕУ
Паславська О.Я.*

ПІДСТАВИ ТА ПОРЯДОК ПРИПИНЕННЯ, ЗУПИНЕННЯ ТА ЗМІНИ ПРАВА ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Перш за все слід зазначити, що право природокористування — це система юридичних норм і засобів, спрямованих на врегулювання відносин щодо ефективного використання, відновлення і охорони природних ресурсів, забезпечення багатогранних матеріальних, економічних і соціальних інтересів та законних прав суб'єктів природокористування. Суб'єктами права загального користування природними ресурсами можуть бути, згідно з Законом України «Про охорону навколишнього природного середовища» [2], всі громадяни для задоволення найрізноманітніших потреб та інтересів.

Воно здійснюється громадянами безкоштовно та безліцензійно, тобто для цього не потрібно відповідного дозволу уповноважених органів та осіб.